

Oponentský posudek:

Bartošová Dana, Czerninové a dymokurský statek ve dvacátém století, bakalářská práce, KKKD, PedF UK, 2011, 84 s. + přílohy

Dana Bartošová volila ke své práci téma, které lze zařadit do regionálních dějin, přičemž do středu zájmu umístila dějiny dymokurského velkostatku ve 20. století. Hlavním studovaným obdobím jsou potom události po obou světových válkách, kdy dochází k významným pozemkovým reformám.

Autorce šlo především o to ukázat, „jak takový statek fungoval, jak ovlivňoval chod obce“; současně chtěla přiblížit i „samotnou rodinu Czerninů“. (s. 6) Vlastní obsah práce je tedy následně konstruován právě na těchto dvou základních pilířích, tzn. na vztahu velkostatku a šlechtického rodu a současně na vývoji obce Dymokury a moderní historii Czerninů.

V úvodu Bartošová podala zdařilý přehled své pramenné základny, kterou i dobře zhodnotila. Čerpala především z materiálů Státního oblastního archivu v Praze, z obecních (nevydaných) kronik a z dobového tisku. Pozitivně lze hodnotit i rozhovor, který uskutečnila s Děpoldem Czerninem a jehož obsah dokázala do textu zapracovat.

Volila vhodný postup od všeobecného k jednotlivině, tzn. od popisu místa, jeho přírodních charakteristik, k výkladu o zásadních hospodářských podnicích Dymokur až k rozboru pracovních podmínek na velkostatku. Kromě těchto témat je však práce vystavěna chronologicky, přičemž především od roku 1938 je dobře patrné, že „malé regionální dějiny“ se stávají předmětem dějin „velkých“. Probíhající sociální, hospodářské a politické změny jsou nezvratné. Práce končí kapitolou o restituci majetku Czerninů po roce 1989.

Jako drobnou výtku lze předložené bakalářské práci vyčíst přílišné rozdrobení do 18-ti kapitol a to i přesto, že se je autorka snaží propojit úvodními a závěrečnými odstavci. Je to důvod, proč někdy dochází k opakování myšlenek. Na druhou stranu některé kapitoly jsou velmi dobře uchopeny (nař. 5.4 Mlýn Jakub, kap. 6., kap. 7). Nicméně v práci chybí bližší přiblížení, jaká byla geneze příklonu Czerninů od spíše negativního postoje k Československu k veřejnému vystoupení na obranu státu. Citovaný text „prohlášení“ a jeho argumentace by si také zasloužil bližší rozbor.

Lze ještě dodat, že práce je čtivá, jako celek dobře konstruovaná. Je téměř prosta překlepů a chyb (nepřesné a neustálené se jeví pouze psaní velkých písmem u slov jako první republika, československý stát, MNV, ONV atp.).

Na závěr lze tedy shrnout, že se jedná o práci zdařilou a z tohoto důvodu ji samozřejmě doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit jako „výbornou“.

V Praze 10. května 2010

PhDr. Jiří Hnilica